Ročník VI.

12. 2. — 12 3. 2017

ACTIO IN BASILICA č. 4

Bulletin Farnosti Narodenia Panny Márie vo Vranove n. T-Sever

KRÁĽOVSTVO V BLAHOSLAVENSTVE O TRPIACICH

„Blahoslavení plačúci, lebo oni budú potešení“ (Mt 5, 4).

„Tvoju dušu prenikne meč“ – to nie sú iba slová, ktoré mal povedať starec Simeon Matke Spasiteľa. To sú slová, ktoré si musí v istej chvíli vypočuť každý človek. Mária ich vypočula čiastočne v mene každého z nás a čiastočne tiež namiesto každého z nás. Meč prenikajúci dušu Matky Spasiteľa, to je ten istý meč, ktorý preniká dušu a telo Boha, ktorý sa stal človekom, a je to ten istý meč, ktorý preráža každého človeka každý deň na každom mieste zemegule. Možno povedať, že to je cesta Božia. Ak chceš počúvať Božie slovo a plniť ho, priprav sa na meč, ktorý prenikne tvoju dušu.

Hľa, tajomstvo utrpenia, tajomstvo smútku, tajomstvo tohto sveta.

Prečo sa Boh stal človekom? Prečo Boží Syn prijal ľudské telo? Prečo je Božie narodenie? Neprivykli sme si priveľmi na „Boha s nami“, na Emanuela, ktorý je s nami každý deň, na ktorého – ako sa nám môže zdať – sme získali bezvýhradné a plné právo? Právo na spoločenstvo, na priateľstvo s Bohom?

Položiť si otázku „prečo“ vzhľadom k tajomstvu vtelenia vôbec nie je až také nepochopiteľné, ako by sa mohlo zdať. Príchod Boha na svet predsa nie je niečo samozrejmé, prirodzené, ba v istom ohľade je to nelogické. Niečo na tomto svete Boha privoláva, niečo ho priťahuje, aby sem prišiel. Azda človek? Azda ja, ty, my, oni? Ale čo také je vo mne, v tebe, v nich, v nás, že Boh sa rozhoduje sem prísť? Je to istotne tajomstvo Božej hĺbky, ale zároveň tajomstvo integrujúce, ktoré dáva podnet na zamyslenie a umožňuje hľadať odpoveď.

Zastavme sa pri možno najpravdepodobnejšej odpovedi, že Boh prichádza, lebo človek trpí. Boh prichádza do nášho utrpenia: aj preto, aby ho zastavil, aj preto, aby ho vzal na seba, „aby prijal naše slabosti“. Prv ako Boh prišiel, volal z neba: „Utešujte!“ Posielal prorokov a mudrcov, ale žiaden z nich to nedokázal. V ostatných dňoch poslal svojho Syna, ktorý sám a celý je Slovom Otca, je volaním „utešujte“.

Možno teda povedať, že blahoslavenstvo o plačúcich, trpiacich, smutných je blahoslavenstvom o Božom narodení, blahoslavenstvom o príchode Syna na svet; blahoslavenstvom o Bohu, ktorý sa stal človekom, ktorý prichádza na tento svet, kde dušu človeka prenikne meč.

Blahoslavení trpiaci, plačúci, smutní – to je veľmi dôležitá výzva pre učeníkov Ježiša. „Pane, to sa ti nikdy nesmie stať...“ Ako vieme, odpoveďou bolo: „Satan!“ a „...myslíš ako človek, nie ako Boh“. Keď učeníci uvideli svojho Učiteľa, ako trpí, aký je utrápený, aký je smutný – utiekli, zmizli, začali predstierať, že ho nepoznajú a že nie sú jeho učeníkmi.

V blahoslavenstve o trpiacich sa dotýkame samého Ježiša Krista – utýraný, to je Ježiš

umierajúci na kríži: zbičovaný, znevažovaný, opustený, ktorý sa ešte musí rozprávať s dobrým aj zlým lotrom, ktorý ešte musí počúvať posmešky ľudí, ktorí ho obklopovali, pretože je Mesiášom.

Ohlasujem vám Kristov kríž, ktorý je pre jedných pohoršením a bláznovstvom pre iných.

Možno sa azda dnes bolesťou a utrpením zapáčiť svetu? Na čo je citlivá naša púšť tohto sveta, po ktorej sa snažíme ísť za Bohom? Je citlivá na ľudské utrpenie, vníma ho? To je veľmi vzrušujúca otázka. Je ešte možný dialóg s týmto svetom, ak tento svet nie je otvorený ľudskému utrpeniu? O čom máme so sebou rozprávať?

„Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta, moje kráľovstvo nie je odtiaľ!“

Božia odpoveď na utrpenie a smútok človeka je poskytnutie útechy. Z jazykovej stránky Matúšovo *potešenie* sa rozprestiera medzi obyčajným *utešením*, ktoré spočíva v zmiernení pocitu smútku, utíšení žiaľu, a *zoslaním Ducha Svätého*, ktorý prichádza ako paraklet, ako Duch Tešiteľ, ako Duch Pomocník. Je možné, ba potrebné, interpretovať túto obetu Mesiáša tak, že utrápení dostávajú Ducha Svätého a takto budú potešení.

Myšlienka nevyhnutne uteká do večeradla Päťdesiatnice, a osobitne k Ježišovým učeníkom, ktorí sú zhromaždení spolu v modlitbe pri Matke Pána Ježiša a jej duše, ktorú prenikol meč. Matka je potešená. Je utešená nielen zmŕtvychvstaním Syna, ale aj jeho Duchom.

Bolesť a utrpenie pustovníka Pavla, keď utekal pred prenasledovaním, ale tiež jeho utrpenie a smútok v jaskyni Tebaidy... To utrápené srdce nášho Otca bolo miestom, do ktorého dovolil zostúpiť Duchu Božiemu. Druh zvestovania, kde Duch Svätý sa chce usadiť, alebo ešte lepšie – kde zostupuje a zakoreňuje sa. „Moje kráľovstvo nie je odtiaľ; útecha, ktorú dáva, nie je stade, potechou je sám Boh.“ „Pokoj vám zanechávam, ale nie taký, ako svet dáva. Dávam vám seba, ja som Pokoj“ (porov. Jn 14, 27).

Zastavme sa ešte nad sebou. Niekoľko otázok: Odkiaľ čerpáš radosť? Čo je tvojím utrpením, ktorého sa najviac bojíš, a do ktorého chce vstúpiť Pán? Čo je tvojím trápením, v ktorom ťa Pán chce utešiť? Koľko si pripravený čakať tak, ako čakala Mária?

Svätý Pavol, blahoslavený v utrpení, oroduj za nás!

Rozjímania k novéne pripravil o. Piotr Wlodyga OSB, biblista z opátstva v Tyńci.

Z poľského originálu preložila J. Melková

Slovo na zamyslenie

Ak sa srdce nemodlí, potom sa jazyk márne namáha.

(Sv. Bernard zo Sieny)

Medailónik svätých

FRA ANGELICO – ANJELSKÝ BRAT

Talianskeho maliara, dnes známeho pod menom Fra Angelico, pre jeho skromnosť a pokoru už počas života nazývali blahoslaveným, i keď oficiálne mu tento titul udelil pápež Ján Pavol II. až v roku 1982. Bol to rehoľný brat dominikánskej rehole, človek nesmiernych duchovných, ľudských a umeleckých kvalít, pre ktoré ho začali nazývať aj Fra Angelico – Anjelský brat.

Fra Angelico, vlastným menom Guido di Pietro, sa narodil v roku 1378 v Castello Vicchio v Mugello neďaleko Florencie na území dnešného Talianska. Už od detstva vnikal do sveta umenia. Mal 20 rokov, keď spolu so svojím bratom Benediktom, začínajúcim spisovateľom, vstúpil k dominikánom vo Fiesole. Sľuby zložil v roku 1425 a prijal rehoľné meno Ján. V reholi zastával službu vikára i priora.

Fra Angelico bol človek veľmi čnostný, nesmierne ľudský, striedmy a citlivý. Svoje nadanie vedel geniálne skĺbiť s duchovným povolaním. Jeho hlavným prameňom inšpirácie

bolo Sväté písmo. Často vravieval, že Kristov maliar musí ustavične žiť s Kristom.

Taliansky maliar a historik umenia Giorgio Vasari napísal o Angelicovi, že nikdy nevzal do ruky štetec bez toho, aby sa predtým nepomodlil, a nikdy nemaľoval Ukrižovaného bez toho, žeby mu po lícach nestekali slzy.

Jeho najslávnejšie diela možno aj dnes vidieť v dominikánskom Kláštore sv. Marka vo Florencii, v Kaplnke sv. Mikuláša vo Vatikáne, v katedrále v Orviete. Zomrel 18. februára 1455 v Ríme. Bol pochovaný v Kostole Santa Maria sopra Minerva v Ríme.

In: D. Dian, V. Judák: Každý deň so svätými.

Ľubica S.

STOROČNICA ZJAVENÍ VO FATIME

Rok 2017 je v mnohých farnostiach aj u nás na Slovensku predovšetkým v znamení Fatimy. Keď sa však pozrieme do kalendára, zistíme, že rok 2017 prináša aj viaceré iné okrúhle výročia, ktoré vyzerajú ako znamenia čias:

- 100 rokov od varovania vo Fatime,
- 100 rokov od Októbrovej komunistickej revolúcie,
- 300 rokov od vzniku slobodomurárstva,
- 500 rokov od vzbury Luthera proti Cirkvi.

Pre nás katolíkov je predsa len najviac oslovujúce výročie zjavení vo Fatime. V čase zjavení (prvé zjavenie 13. mája 1917) vrcholila Prvá svetová vojna. Na početných frontoch bolo mnoho ranených a umierali tisíce vojakov i civilistov. Na viacerých miestach Európy bol hladomor a vzbury. V cárskom Rusku sa dostali k moci boľševickí revolucionári a následne vznikol ateistický Sovietsky zväz.Zjavenia sa diali vždy trinásteho dňa v mesiaci. Pri poslednom zjavení 13. októbra 1917 Panna Mária naliehavo žiadala, aby sa všetci ľudia polep-

šili, lebo ak neprestanú hriechmi urážať Boha a robiť si navzájom zle, príde nová vojna, horšia ako tá práve prebiehajúca. Okrem toho zjavenie vo Fatime bolo výnimočné aj tým, že Panna Mária prvýkrát ukazuje peklo v celej jeho hrôze. Bolo to varovanie Matky svetu, ktorý sa vysmieva z diabla a z pekla a tvári sa, že ho niet.

Ako vieme, varovania nepomohli. Približne o 20 rokov neskôr začala predpovedaná II. svetová vojna, ktorá priniesla oveľa väčšie hrôzy ako tá Prvá. Keď si ľudia myslia, že ich zloba (vojny, násilie, korupcia...) nemá žiadne dôsledky, vždy vidíme veľké utrpenie ako dôsledok morálneho úpadku ľudstva.

Napriek tomu treba povedať, že posolstvá Matky Božej Fatimskej boli plné materinskej lásky. Keď ich čítame, vidíme, že Matka Božia ukazuje ľudstvu cestu, ako má kráčať k svätosti. Iba pokánie je jedinou cestou k morálnej náprave. Panna Mária zároveň priblížila duchovné prostriedky, ktoré napomáhajú polepšeniu človeka i sveta. Sú to najmä: svätá spoveď a sväté prijímanie počas prvých sobôt v mesiaci, modlitba posvätného ruženca a rozjímanie nad ružencovými tajomstvami s úmyslom odčiniť urážky, ktorými ľudia urážajú Pána Boha a Nepoškvrnené Srdce Panny Márie.

Pápež Pavol VI. v závere tretieho zasadania Druhého vatikánskeho koncilu dňa 21. novembra 1964 zveril ľudstvo Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie a zároveň vyhlásil Pannu Máriu za Matku Cirkvi.

Rok 2017 bude iste zaujímavý rok. Rok, kedy revolucionári, slobodomurári, komunisti a protestanti budú mať veľké oslavy. Nám ostáva jediné: Držať sa Boha. Modlitba a svätá omša za odprosovanie našich hriechov a mnohých hriechov vo svete. Vieme, že politika nedokáže svet spasiť ani dať svetu pokoj. Obroda sveta môže nastať iba cez modlitby, denné sväté obety a cez našu hlbšiu účasť na liturgii, ktorá premieňa nás a svet okolo nás.

Zdroj: Internet a Pastiersky list Konferencie biskupov Slovenska k 1. januáru 2017.

Spracovala Veronika F.

K SVIATKU PATRÓNOV EURÓPY

Pápež Pavol VI. v roku 1964 vyhlásil sv. Benedikta za patróna Európy. Pápež Ján Pavol II. Apoštolským listom vyhlásil za patrónov Európy aj svätých Cyrila a Metoda. Toto rozhodnutie odôvodňuje vo svojom liste z 31. 12. 1980.

Každý štát, každý národ má svoju vlastnú históriu zrodu. Možno povedať, že na javisko dejín sme vstúpili prijatím krstu a Božieho slova, aj keď, samozrejme, naši predkovia žili tu už predtým. Hovoríme však o vstupe na kultúrne javisko Európy. Spomínaných bratov, svätcov, spolupatrónov Európy, oslavujeme nielen dnešným cirkevným sviatkom, ale aj štátnym sviatkom 5. júla. Aký význam majú títo dvaja svätí bratia pre Slovensko a Európu?

História sv. Cyrila a Metoda, dvoch bratov z gréckeho Solúna, poznáme všetci – niektorí viac, iní možno menej. Keď si dnes v polovici februára pripomíname ich sviatok ako spolupatrónov Európy, nože porozmýšľajme nad ich odkazom a jeho aktuálnosťou pre dnešnú dobu.

Spomeňme si stručne na Velehrad v roku 1985. Niektorí sme tam boli. Vtedy pri slávení 1100. výročia smrti sv. Metoda vtedajší minister kultúry nazval zhromaždenie veriacich mierovými slávnosťami, ale kresťania mu pripomenuli, že je to púť. Národná. A keď sa snažil presvedčiť pútnikov, že nám priniesli najmä kultúru (čo je, samozrejme, pravda), dav mu pripomenul, že priniesli vieru. Nikto nepopiera, že priniesli písmo, kultúru, vedomie štátnosti, no ak vynecháme misiu viery a sústredíme sa iba na kultúru, potom hodnotenie tejto etapy našich dejín bude nečestné a neúprimné. Lebo ohlasovanie radostnej zvesti evanjelia bol prvotný motív, z ktorého vyvieralo všetko ostatné.

Hovorí nám ešte niečo byzantský dvojkríž na troch vŕškoch na našej zástave? Hovorí nám

niečo preambula našej Ústavy? Citujem: „My, národ slovenský, pamätajúc na politické a kultúrne dedičstvo svojich predkov a na stá - ročné skúsenosti zo zápasov o národné bytie a vlastnú štátnosť, v zmysle cyrilo-metodského duchovného dedičstva a historického odkazu Veľkej Moravy, vychádzajúc z prirodzeného práva..."

„Osvietenský štát" – dnešná Európa, slovami hlása určitú neutralitu voči náboženstvu, ale v mene svetského laického postoja chce konať, ako keby Boha nebolo. Opäť praktizuje agnosticizmus. A znovu vytláča náboženstvo z verejného pôsobenia ako čisto súkromnú záležitosť, späť do sakristie. Slovensko je od roku 2004 súčasťou Európskej únie. Toto združenie nám neustále prízvukuje dodržiavanie ľudských práv. Preto štát rozhoduje aj o práve človeka na život od jeho počatia až po smrť, aj o zriadení rodiny. A spomeňme si na potraty, eutanáziu, na manipulácie v oblasti vzniku života, klonovanie, na podrývanie podstaty manželstva ako spoločenstva muža a ženy. Štát rozhoduje, čo je dobré a čo nie. Rozhoduje namiesto Boha. Akoby nepočul nikdy o prvom pokušení: „...budete ako Boh, budete poznať dobro a zlo..." Emeritný pápež Benedikt XVI. ešte ako kardinál Ratzinger sa v mene neutrality pýtal, prečo sa politici neriadia aspoň ako hypotézou tou druhou možnosťou: „ako keby Boh jestvoval".

Kresťanstvo prináša jednotlivcom a spoločnosti spoľahlivú oporu v etike založenej na Desatore a posolstve Ježiša Krista. Nie je toto cyrilometodské duchovné dedičstvo? Ale toto dedičstvo je potrebné ďalej zdravo rozvíjať. Lebo máme dosť, ba až mnoho nedostatkov. Dotknem sa len niektorých. Niektoré naše elektronické a printové médiá dedičstvo otcov nerozvíjajú, ale skôr ho nahlodávajú a podkopávajú. Iný než ich názor je už nepriateľský. Niektorí zas naozaj nepoznajú dialóg. Napríklad parlament – urážky, nenávisť... – ako to vplýva na mladých ľudí? Pravda, máme aj pekné, povzbudzujúce príklady. To, že Slovensko má v Ústave zakotvený cyrilometodský odkaz, pripomína nielen nám, ale aj celému svetu, kde sú korene nášho kultúrneho, duchovného a národného života. Má to význam pre Európu i svet a pre nás je to výzva rozvíjať materiálne a duchovné hodnoty podľa zásad kresťanského života, o ktoré sme sa opierali počas celých našich dejín.

O to všetko sa treba usilovať a za to všetko sa treba modliť. Bože, nauč nás rátať naše dni, aby sme nadobudli múdrosť srdca...

Poznámka: V jednom krátkom príspevku je prakticky nemožné vystihnúť všetko týkajúce sa cyrilo-metodskej misie. Snažil som sa preto priblížiť niektoré myšlienky našich biskupov a kardinálov (Tomko, Korec), ktorí sa tejto problematike venovali.

Ján F.

VĎAČNOSŤ – KĽÚČ K POKOJU

Ľudské srdcia prežívajú v súčasnosti hlad. Všetkého majú málo, stále im niečo chýba, stále sú nespokojné. Túžia po tom, čo majú ich kolegovia alebo susedia, a cítia neprajnosť, ktorá ich bolí, ale nevedia, čo s ňou majú robiť. Preto sú jednoducho jej otrokmi a zabúdajú na to, že sa môžu proti tejto skaze brániť. Liekom na neprajnosť a závisť je vďačnosť. Vďačnosť je zbraňou, ktorá nás chráni pred jedom chamtivosti a otvára nám oči. Vďačnosť nám dovoľuje prežívať slobodu srdca a umožňuje nám privinúť sa bližšie k Bohu. Boh je Otec, ktorý túži držať nás vo svojich rukách a privinúť si nás k srdcu. Ale hriech také spojenie nedovoľuje. S chamtivým srdcom sa nemôžeme tvárit, že máme blízko k Bohu a že sme jeho dôvernikmi. To, že je naše srdce nespokojné, je dar. Táto nespokojnosť je odpoveďou na Božie volanie. Treba ju však usmerňovať a viesť správnym smerom. Naše srdce sa upokojí len vtedy, keď mu dovolíme spočívať v srdci nášho Boha. Ak sa budeme náhliť za mamonou, pokoj nedosiahneme.

Niekedy sme takí chorí chamtivosťou, až sa nám zdá, že nemáme za čo ďakovať. To je veľmi zúfalý stav, ktorý nám poukazuje na to,

že choroba chamtivosti je v nás vo vysokom štádiu. Je to veľmi bolestný stav a veľmi zraňuje dve najdrahšie srdcia Ježiša a Márie. Mária nám aj v tomto nebezpečenstve môže byť záchranou. Skúsme sa preto pozrieť na jej život, aby sme vedeli, čo vďačnosť znamená a učili o nej aj ostatných.

Mária počas svojho života všetky veci užívala s vďačnosťou. Všetkého sa dotýkala s vedomím, že to stvoril jej Stvoriteľ a že na všetkom spočíva jeho drahé srdce. On *vytváral všetky veci s myšlienkami na nás, s radosťou z toho, že nám poslúžia a uľahčia nám život.* Mária tieto pravdy prežívala v srdci a tak sa aj správala. Ona nehovorila o tom, za čo všetko ďakuje Stvoriteľovi, no hovoril o tom postoj jej srdca. My si často myslíme, že ďakovať znamená vymenúvať všetko, čo sme dostali, ale podstata je v niečom inom. My nie sme schopní uchopiť a pomenovať všetko, čo dostávame. Podstatné nie sú naše slová, ale postoj nášho srdca. Ten má vyjadrovať vďačnosť Tvorcovi všetkého. Kto jedával pri Máriinom stole, videl a cítil, s akou vďačnosťou a miernosťou sa dotýka jedla, ako obsluhuje hostí, ako pracuje v záhrade, ako sa rozpráva s ľuďmi... Jej postoj vyjadroval vďačnosť. Nemusela o nej hovoriť, ale každý to cítil. My tiež nemusíme veľa hovoriť. Dôležité je, aby Boh našiel v našom srdci semienka vďačnosti. Vďačnosť je niečím osobným, čo má byť zjavné najskôr Bohu. On, keď to uzná za vhodné, povie o našej vďačnosti aj ostatným. Ale my sa tým nikdy nechváľme ani nečakajme na chválu. Chvála ľudí je veľmi nebezpečná a ak ju nesmerujeme na Pána, môže nám ublížiť.

V našich životoch je mnoho zázrakov, za ktoré máme byť vďační. Ak si ich nie sme vedomí, skúsme sa pozrieť na viditeľné zázraky – a ďalej nás už povedie sám Boh a Božia Matka. Jedným z množstva zázrakov je denné svetlo. Bez neho by sme mali nespočetné množstvo ťažkostí a ak by sa stalo, že by nám ho Pán nejaké ráno nedal, veľmi by nás to vyľakalo. Zázrakom je aj nočná tma. Boh nám ju dáva, aby sme si dobre oddýchli a aby nás nič nerušilo. Opäť, keby nám tmu Pán nedal, boli by sme úplne vyplašení a nedokázali by sme normálne fungovať. Pán nám dal aj prírodu. Bez nej by tu bolo pusto. Dal nám štyri ročné obdobia. Niekedy sa na ne sťažujeme, ale dal nám ich preto, aby pre nás kalendárny rok nebol jednotvárnym a nudným. Náš Boh je originálny a nič, čo On dáva, nie je monotónne. Vo všetkom je stelesnená jeho kreativita. *Dal nám veľa druhov zeleniny a ovocia, ktoré majú rôzne sfarbenie a rôzny tvar. Keď ich krájame pozorne, môžeme si všimnúť, s akou láskou boli pre nás stvorené. Je v nich túžba Boha prekvapiť nás a urobiť nám radosť.* Dal nám rôzne druhy látok, aby nám slúžili ako odev. Každá je iná a každá hovorí o jeho túžbe zahŕňať svoje deti aj pozemským dobrom. Potrebné je však úplne patriť jemu, a to vo všetkých činnostiach. Nemôžem v nedeľu patriť Bohu a počas týždňa „prevrátiť kabát“ a patriť tomuto svetu. Ak sme s Ježišom, svedčia o tom aj naše skutky a spôsoby. Ďalšie viditeľné znaky Božej lásky si môžeme nechať odkryť samotným Pánom.

Ak sa pozrieme na tie neviditeľné znaky, nie je možné ich spočítať. Narodenie človeka je znakom Božej lásky. Možnosť mať deti je špeciálnym darom Boha človeku. Vzorom každej ženy v požehnanom stave môže byť Mária. Mária to vedela prežívať vznešene a sväto, čo dnešné matky už zabudli a tehotenstvo je pre ne záťaž. Táto nevďačnosť veľmi bolí Boha a celú Cirkev.

Vznešenými darmi sú sviatosti, duchovné povolania, manželstvo, schopnosť prijať choré deti, láska k starým ľuďom... Ak nám Boh zverí starého človeka alebo choré dieťa, prejavuje nám tým nesmiernu dôveru a jeho srdce ostáva s nami. Tí, o ktorých sa máme starať, sú jeho pokladmi a On ich nezanechá ani na sekundu. Ľudia sa tomuto všemožne vyhýbajú a pritom nevedia, že od seba odháňajú samého Boha. My nevieme, aký zmysel má choroba pre našu dušu alebo pre duše iných. Preto buďme poslušní a vďační. Ak Pán dopustí ťažkosť, nikdy nás v nej nenechá samých. Znakom Božej lásky je aj dar spánku, schopnosť používať zmysly a pohybovať sa, sila a chuť do práce, túžba žiť, možnosť študovať, schopnosť šoférovať, vnímavosť, schopnosť dopĺňať to, čo iným chýba... Boh nám dáva

množstvo znakov. Týchto zopár vecí slúži len ako uistenie o tom, že máme začo ďakovať. Čím viac budeme spoznávať pravdu o nás samých, tým väčšiu vďačnosť pocítime. Ľudia, ktorí kedysi upadli do hlbokej depresie a z Božej milosti sa z nej dostali, si pravdivo uvedomujú, že bez Pána nie sú schopní ničoho. Sú viac opatrní a dbajú na to, aby nemíňali Božie dary na konanie zla. Vážia si, že dokážu žiť v spoločnosti a svoj jazyk nepoužívajú na zlo. Vedia, kto je ich Záchranca a nemôžu sa nasýtiť konaním skutkov vďaky. My buďme vďační tak ako Mária. Ak uvidíme, že niekto dostáva veľa a nie je vďačný, ďakujme miesto neho a vyprosujme mu dar vďačnosti. Vďačnosť je naozaj liekom a kľúčom k pokoju. Majme túžbu deliť sa oň a vyprosujme ho aj druhým. Každý veľmi potrebuje pokoj, preto tomu napomáhajme postupne malými dielikmi a nikdy nebuďme sebeckí. Keď patríme Kristovi, nemôžeme rozhodovať o tom, kto si našu modlitbu zaslúži alebo nezaslúži. Nechajme Boha modliť sa v našom srdci a nič mu neodopierajme.

Mária a Jozef, ktorí sú príkladmi vďačnosti, nech nám pomôžu prijať semienka tohto daru a dovoliť, aby v nás vyklíčili. Nech nám pomôžu odstrániť to, čo by tomuto daru prekážalo a nech nám dajú milosť ich rady prijať a nechať sa viesť!

Simona Nováková, autorka je nevidiaca študentka

FARSKÝ RODINNÝ PLES

Vo farnosti sa pripravujú rôzne zábavné aktivity pre deti, napríklad karnevaly, mládež sa baví na Farskom plese a pod. Ťažšie to majú rodiny s menšími deťmi. Pri rozhovoroch s rodinami sme často počuli ich povzdychy, že aj oni by sa radi zabavili, zatancovali si, ale kto sa postará o ich deti... Navyše, ak by aj išli na nejaký ples, je potrebné investovať do spoločenských šiat, topánok, účesu, čo nestojí pár centov. Skrsla v nás myšlienka usporiadať ples práve pre takéto rodiny. Pri otázke, čo si obliecť, z úst viacerých mamičiek zaznelo: „To, v čom sa cítime dobre, trebárs aj tepláky.“ A tak sa myšlienka začala premieňať na plánovanie Rodinného farského plesu. Vytvorili sme menu, ktoré je vhodné pre deti aj pre dospelých, ktoré bolo možné zohriať alebo jesť studené. Mamky si medzi sebou podelili prípravu chutných koláčov a výzdobu priestorov.

V dohodnutú sobotu sme sa stretli v KKD. Ples sme začali modlitbou a požehnaním o. Rastislava. Začala hrať hudba a naše najmenšie tanečnice a tanečníci hneď začali tancovať. Komu sa tancovanie zunovalo, zahrali si rôzne spoločenské hry, boli tam budúci lekári, budúce predavačky alebo sa deti spontánne zahrali na skrývačky. Samozrejme, nechýbali ani hry pripravené pomocnými animátormi.

Rodičia sa zabávali vzájomnými rozhovormi a tancom s deťmi, ale aj so svojimi partnermi, ak im na to deti dali priestor. Pripravené pohostenie všetkým chutilo; hlavne deti sa veľmi tešili na tradičný „farský“ guláš, ale ani rezne a pečené zemiaky im nezostali dlho na tanieri. Keďže deti mali v sebe dostatok energie, zabávali sme sa do neskorých večerných hodín. Vytancovaní a unavení sme sa pomaly začali rozchádzať domov, hoci deťom sa veľmi nechcelo. Boli ochotné zabávať a hrať sa ešte dlhšie. Tešili sme sa, že náš zámer pomôcť zabaviť sa aj rodinám s deťmi mal úspech.

Po skončení plesu bolo počuť z úst detí: „Bude aj o rok takýto ples?“ Veríme, že sa nám to spoločnými silami a s Božím požehnaním podarí. Tešíme sa na ďalší Farský rodinný ples v roku 2018.

Lucia Demčáková

Z farskej matriky

KRSTY: Tomáš Ihnat, Oliver Machek, Nela Hricová, Natália Karchňaková, Stella Majurníková, Dominik Djekanovič, Adam Ďuriško, Sabina Tatarová, Adam Vall, Dominika Vargová
POHREBY: Lajčák Jozef (90)

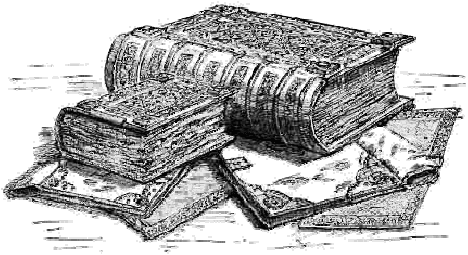

OZNAMY

1. **Dnes je celoslovenská jarná zbierka na charitu. Svoje milodary môžete zložiť do pokladníc pri vchodoch do baziliky.**
2. **V období Veľkého pôstu vás srdečne pozývame na spoločné pobožnosti Krížovej cesty, ktoré sa v našej bazilike konajú v stredu o 17.30 hod. pre deti, v piatok o 17.30 hod. pre mládež a v nedeľu o 14.30 hod. Na budúcu nedeľu nás krížovou cestou bude sprevádzať matky farnosti.**
3. **Dnes o 16.00 hod. bude v Gréckokatolíckom chráme sv. Pia vo Vranove na Juhu ekumenické modlitebné stretnutie žien v rámci Svetového dňa modlitieb.**
4. **Dnes po Krížovej ceste bude až do večernej svätej omše k tichej poklone vyložená Sviatosť oltárna. Po Krížovej ceste bude taktiež výmena ružencových tajomstiev.**
5. **Združenie kresťanských seniorov Slovenska, klub Vranov nad Topľou, pozýva svojich členov na stretnutie vo štvrtok 9. marca 2017 o 12.30 hod do KKD.**
6. **Pútnikov, ktorí sa prihlásili na druhý turnus púte do Fatimy prosíme, aby v kancelárii zaplatili zálohu 300 € a doplnili potrebné údaje. Pre prípadného záujemcu je voľné posledné miesto.**

Informačný bulletin
Vydáva Rímskokatolícka farnosť Narodenia Panny Márie vo Vranove n/T — Sever
Mariánske námestie 1496/127, Vranov nad Topľou.
Určené pre vnútornú potrebu farnosti.
Príspevky, návrhy, podnety nám zasielajte na: aib@bazilikavranov.sk
Redakcia si vyhradzuje právo v prípade potreby príspevky upravovať.